12. 1. 2012

ID: 79919

Vady řízení

Nedostojí-li soud povinnosti odůvodnit v rozhodnutí o věci samé, proč nevyhověl důkazním návrhům, pak jeho rozhodnutí trpí v tomto ohledu nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Vážným procesním pochybením, jež může mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci je, jsou-li svědci vyslýcháni nejen k tomu, jaké skutečnosti vnímali svými smysly, nýbrž též k tomu, jaké závěry z těchto skutečností z hlediska příslušné své znalecké odbornosti dovozují, tedy k otázkám, jejichž zodpovězení předpokládá posouzení na základě odborných znalostí. K zodpovězení takových otázek je vzhledem k ustanovení § 127 odst. 1 větě první o. s. ř. povolán pouze znalec, a to znalec ve věci ustanovený. Závěr o neunesení důkazního břemene je závěrem skutkovým, nikoliv právním.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 32 Cdo 4165/2010, ze dne 23.11.2011)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci žalobkyně T. – I. , spol. s r. o., se sídlem v P., zastoupené prof. JUDr. A. G., advokátem, se sídlem v P., proti žalované T. Czech Republic, a. s., se sídlem v P., zastoupené Dr. J. Č., advokátem, se sídlem v P., o zaplacení částky 55.714.277,30 Kč s příslušenstvím, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 34 Cm 114/2000, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 14. dubna 2010, č. j. 4 Cmo 163/2009-573, tak, že rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 14. dubna 2010, č. j. 4 Cmo 163/2009-573, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. září 2008, č. j. 34 Cm 114/2000-531, se zrušují a věc se vrací soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

Vrchní soud v Praze shora uvedeným rozsudkem ve výroku pod bodem I potvrdil rozsudek ze dne 11. září 2008, č. j. 34 Cm 114/2000-531, jímž Městský soud v Praze zamítl žalobu o zaplacení částky 54.359.839,89 Kč s 0,05 % úrokem z prodlení denně od 6. května 1999 do zaplacení a přiznal žalované náhradu nákladů řízení. Výrokem pod bodem II pak odvolací soud rozhodl o nákladech odvolacího řízení.

Žalobkyně se zaplacení uvedené částky domáhala z titulu nároku na náhradu škody. S žalovanou uzavřela smlouvy o zavedení a poskytování audiotextové informační služby, nejprve dne 28. června 1996 s účinností do 30. června 1998 a poté dne 1. července 1998 s účinností do 28. února 1999, na jejichž základě – cestou připojení svých technických zařízení na jednotnou telekomunikační síť provozovanou žalovanou – poskytovala teleinformační služby audiotex a provozování soutěží po telefonu. Žalovaná se zavázala poskytovat přístup k audiotextovým službám žalobkyně a přepravu audiotextových informací k uživateli, tj. volajícímu, umožnit volání a dostupnost z telefonní sítě na audiotextová zařízení žalobkyně a zajistit směrování, tarifování a číslování. Žalobkyně tvrdila, že byla počátkem roku 1998 největším poskytovatelem audiotextových služeb, v následujících měsících však zaznamenala razantní pokles objemu provozu, takže byla nucena provoz ztrátových produktů ukončit a 30. září 1998 provoz přerušit zcela. Příčinu spatřuje ve skutečnostech, za něž odpovídá žalovaná, totiž že v uvedeném období došlo ke zhoršení dovolatelnosti z některých částí republiky, že žalovaná při zneužití ilegálně získaných seznamů výherců zakročila proti svým zaměstnancům zneužívajícím služební telefony k volání na audiotextové služby a že osoby na tomto seznamu byly telefonicky kontaktovány a odrazovány od dalšího volání na audiotextové služby žalobkyně. Veškeré indicie však

– podle mínění žalobkyně - nasvědčují tomu, že v podstatné míře byl pokles hovorů způsoben pracovníky žalované tím, že docházelo k blokování hovorů, jejich přesměrování či jinému nakládání s hovory tak, aby nebyly ukončeny, popřípadě zaznamenány na zařízení žalobkyně. Žalovaná podle tvrzení žalobkyně přes její upozornění a podněty odmítla sledování svého technického provozu, neprovedla přešetření jeho výsledků a nepřijala včas bezpečnostní opatření, která by zabránila manipulacím s příchozími hovory na svých zařízeních. Audiotextové služby neprovozovala na sítích s plně auditovatelnými klientskými službami, tak aby byla možnost kdykoliv prokázat, že klient provedl spojení na službu. Tím, že nezabezpečila technologii ústředny, aby nemohlo docházet k neoprávněným zásahům, popřípadě aby zůstaly zachovány záznamy, které by takové zásahy prokazovaly, porušila podle mínění žalobkyně své povinnosti ze smlouvy a též obecnou prevenční povinnost vyplývající z ustanovení § 415 občanského zákoníku (dále též jen „obč. zák.“). Zisk, který žalobkyni ušel poklesem a následným ukončením poskytování služeb, je s tímto porušením v příčinné souvislosti; kdyby žalovaná včas reagovala na podněty žalobkyně a splnila své smluvní a zákonné povinnosti, podařilo by se předejít vzniku tak rozsáhlé škody.

Odvolací soud se ztotožnil se závěry soudu prvního stupně, že u žalobkyně došlo v období duben až říjen 1998 k poklesu objemu provozu, nebylo však zjištěno, že by žalovaná prováděla zásahy do poskytované služby, a nebyl zjištěn konkrétní zásah či konkrétní místo, kde by u žalované došlo k přesměrování či blokaci hovorů. Zdůraznil, že podle dvou znalců je tu více možných příčin poklesů volání, od opadnutí zájmu veřejnosti o drahá volání přes zákaz služebních hovorů zaměstnanců žalované na zařízení žalobkyně až po možnost přesměrování a blokování hovorů, a to jak pracovníky žalované, tak i jiným subjektem kdekoliv na trase telefonní sítě. Shodně se soudem prvního stupně proto uzavřel, že žalobkyni se nepodařilo prokázat porušení smlouvy nebo právních předpisů žalovanou, jež by bylo v příčinné souvislosti s poklesem objemu provozu jejího audiotextového zařízení. Odvolací námitku, že soud prvního stupně nevěnoval pozornost dokazování ohledně porušení obecné prevenční povinnosti, odvolací soud neshledal opodstatněnou, neboť dovodil, že otázka prevenční povinnosti podle ustanovení § 415 obč. zák. přichází v úvahu pouze za předpokladu, že by bylo najisto postaveno, že škodu způsobila žalovaná při provozování jednotné telefonní sítě, což se však nestalo, proto se soud prvního stupně dalším dokazováním v tomto směru nezabýval a nevypořádával v odůvodnění rozsudku. Stran procesních vad vytýkaných žalobkyní soudu prvního stupně odvolací soud usoudil, že nemohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.

Rozsudek odvolacího soudu ve všech jeho výrocích napadla žalobkyně dovoláním, jež co do přípustnosti opřela o ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. a jež odůvodnila tím, že řízení je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci [§ 241a odst. 2 písm. a) o. s. ř.], a že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci [§ 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř.].

Zásadní právní význam napadeného rozhodnutí dovolatelka spatřuje v tom, že v něm vyslovený právní názor o předpokladech, za nichž přichází v úvahu otázka porušení obecné prevenční povinnosti, je v rozporu s ustanovením § 415 obč. zák., jak je vykládáno v judikatuře Nejvyššího soudu. Dovolatelka argumentovala, že odpovědnost žalované nevyžaduje zjištění konkrétního pachatele či ústředny a není třeba, aby se jednalo o její pracovníky; porušení prevenční povinnosti může spočívat v tom, že systém nebyl zabezpečen tak, aby k zásahům nemohlo docházet, a pokud k nim došlo, aby umožňoval jejich bezpečné zjištění.

Dále dovolatelka polemizovala se závěry odvolacího soudu o tom, že se jí nepodařilo prokázat tvrzení o skutečnostech, na kterých zakládá uplatněný nárok, a vytkla tomuto soudu vady řízení spočívající v tom, že procesní pochybení soudu prvního stupně při provádění a hodnocení důkazů neopodstatněně vyhodnotil jako taková, jež nemohou mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, a sám se takových pochybení dopustil, a že nezrušil rozhodnutí soudu prvního stupně, ačkoliv je pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné, zejména v otázce porušení prevenční povinnosti, nýbrž sám

doplnil chybějící argumentaci.

Dovolatelka navrhla, aby dovolací soud napadený rozsudek odvolacího soudu zrušil.

Žalovaná se k dovolání nevyjádřila.

Po zjištění, že dovolání bylo podáno ve lhůtě stanovené v § 240 odst. 1 o. s. ř. oprávněnou osobou (účastníkem řízení) řádně zastoupenou advokátem, jímž bylo dovolání též sepsáno (§ 241 odst. 1, 4 o. s. ř.), se Nejvyšší soud zabýval nejdříve otázkou, zda je dovolání v této věci přípustné (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

Protože rozsudek odvolacího soudu je v napadeném výroku o věci samé rozsudkem potvrzujícím a protože rozsudku soudu prvního stupně nepředcházel jeho dřívější rozsudek, jímž by tento soud rozhodl jinak proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, může být dovolání přípustné jen při splnění předpokladů stanovených v § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř., tj. jestliže dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam.

Rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je soudy rozhodována rozdílně, nebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak; k okolnostem uplatněným dovolacími důvody podle § 241a odst. 2 písm. a) a § 241a odst. 3 se nepřihlíží (§ 237 odst. 3 o. s. ř.).

Podle ustanovení § 242 odst. 3 věty první o. s. ř. je dovolací soud při přezkoumání rozhodnutí odvolacího soudu zásadně vázán uplatněnými dovolacími důvody včetně toho, jak je dovolatel obsahově vymezil, proto též při zkoumání, zda napadené rozhodnutí odvolacího soudu má ve smyslu ustanovení § 237 odst. 3 o. s. ř. ve věci samé po právní stránce zásadní význam, může posuzovat jen takové právní otázky, které dovolatel v dovolání označil, případně jejichž řešení zpochybnil.

Dovoláním napadený právní názor, na němž (mimo jiné) spočívá rozhodnutí odvolacího soudu, tak jak je formulován, je v rozporu s dlouhodobě ustálenými judikatorními závěry dovolacího soudu. S tím se nutně pojí nejen závěr o zásadním významu napadeného rozhodnutí po právní stránce a tudíž o tom, že dovolání je přípustné, nýbrž též závěr o tom, že dovolání je důvodné, neboť je dán dovolací důvod stanovený v § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř., jehož prostřednictvím lze namítat, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

Podle ustanovení § 415 obč. zák. každý je povinen počínat si tak, aby nedocházelo ke škodám na zdraví, na majetku, na přírodě a životním prostředí.

Podle ustanovení § 420 obč. zák. každý odpovídá za škodu, kterou způsobil porušením právní povinnosti (odstavec 1). Odpovědnosti se zprostí ten, kdo prokáže, že škodu nezavinil (odstavec 3).

Již bývalý Nejvyšší soud ČSR v rozhodnutí uveřejněném pod číslem 15/1983 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek uzavřel, že předpokladem odpovědnosti za škodu je porušení konkrétní právní povinnosti, přičemž v úvahu by mohlo přicházet i porušení povinnosti vyplývající z ustanovení § 415 obč. zák. Ze stejného názoru vychází i rozhodnutí tohoto soudu uveřejněné pod číslem 12/1986 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek. Nejvyšší soud pak v rozhodnutí uveřejněném pod číslem 82/2007 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek formuloval a odůvodnil závěr, podle něhož ustanovení § 415 obč. zák. vyjadřuje obecnou prevenční povinnost, jež se vztahuje na všechny účastníky občanskoprávních vztahů. Jde o závaznou právní povinnost každého dodržovat nejen povinnosti uložené právními předpisy a povinnosti převzaté smluvně, ale – i bez konkrétně stanoveného pravidla chování – počínat si natolik obezřetně, aby jednáním či opomenutím nevznikla škoda jiným ani jemu samému. Povinnost vyslovená tímto ustanovením je pro každého z účastníků

občanskoprávních vztahů závaznou právní povinností určitým způsobem se chovat a její nedodržení představuje protiprávní jednání. Aplikace § 415 obč. zák. přichází v úvahu jen tehdy, není-li tu konkrétní právní úprava, vztahující se na jednání, jehož protiprávnost se posuzuje. Porušení prevenční povinnosti, jež znamená zároveň porušení právní povinnosti ve smyslu § 420 obč. zák., je tedy jedním ze základních předpokladů obecné odpovědnosti za škodu. Ustanovení § 415 obč. zák. se plně uplatní – s ohledem na ustanovení § 1 odst. 2 obchodního zákoníku – i pro oblast obchodních vztahů. Rovněž v rozhodnutí uveřejněném pod číslem 66/2009 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyšší soud zdůraznil, že nepočíná-li si někdo v souladu s takto obecně (v § 415 obč. zák.) stanovenou právní povinností, chová se protiprávně a postihuje ho za to – za splnění dalších předpokladů – občanskoprávní odpovědnost za škodu podle ustanovení § 420 obč. zák. (srov. též např. závěry rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 25. července 2001, sp. zn. 25 Cdo 2264/2000, uveřejněného v Souboru civilních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu, C. H. Beck, pod číslem C 648, svazek 8/2001).

Jestliže tedy soudy nižších stupňů dovodily, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno stran skutečností opodstatňujících závěr, že příčinou vzniku škody na její straně bylo porušení konkrétní povinnosti žalované vyplývající ze smlouvy či ze zákona, pak měly též zkoumat, zda nedošlo k takovému porušení obecné prevenční povinnosti stanovené v § 415 obč. zák., mezi nímž a vzniklou škodou je vztah příčinné souvislosti, zejména když dovolatelka již v žalobě porušením prevenční povinnosti, jak speciálně smluvené, tak obecné vyplývající z ustanovení § 415 obč. zák., výslovně argumentovala a směrovala k ní svá skutková tvrzení a důkazní návrhy.

Důsledkem nesprávného výkladu ustanovení § 415 obč. zák. je tak v posuzované věci neúplné a tudíž nesprávné právní posouzení.

Dovolací námitka, jíž dovolatelka poukazuje na to, že soud prvního stupně neprovedl řadu důkazů, k řadě důkazů nepřihlížel a k jiným naopak přihlédl, ačkoliv je neprovedl, a vytýká odvolacímu soudu, že tato procesní pochybení soudu prvního stupně toleroval a sám postupoval takto vadně, není dostatečně konkrétní. Ta procesní pochybení, jež dovolatelka uvádí příkladmo, jsou však soudům nižších stupňů vytýkána důvodně.

K poznatkům o skutkovém stavu věci (vyjma skutečností, které podle zákona není třeba dokazovat, srov. § 121 o. s. ř.) soud tam, kde nemůže vzít za svá skutková zjištění shodná tvrzení účastníků (srov. § 120 odst. 4 o. s. ř.), dospívá zásadně dokazováním, tedy prováděním důkazů a jejich hodnocením podle ustanovení § 122 a násl. o. s. ř. Jestliže učiní skutkové zjištění z listiny, aniž jí způsobem předepsaným v ustanovení § 129 odst. 1 o. s. ř. provedl důkaz, pak zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nesprávně zjištěný skutkový stav věci a tedy též nesprávné rozhodnutí ve věci. Takové pochybení by odvolací soud mohl napravit pouze tím, že by důkaz příslušnou listinou provedl sám, to se však v souzené věci (v níž se jedná o dopisy z 12. května a 21. května 1998) nestalo.

Skutečnost, že soud neprovedl některý z navržených důkazů, neopodstatňuje bez dalšího závěr, že řízení je zatíženo vadou. Podle ustanovení § 120 odst. 1 věty druhé o. s. ř. totiž soud rozhoduje, které z navrhovaných důkazů provede. Ustanovení § 157 odst. 2 věty první o. s. ř. však soudu ukládá v odůvodnění rozsudku uvést, proč neprovedl i další důkazy. Nedostojí-li soud povinnosti odůvodnit v rozhodnutí o věci samé, proč nevyhověl důkazním návrhům, pak jeho rozhodnutí trpí v tomto ohledu nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Tak je tomu též v posuzované věci, neboť soud prvního stupně se ve svém rozhodnutí nevypořádal s důvody, pro něž neprovedl i další z navržených důkazů. Nezbytnost tak učinit byla v situaci, kdy založil své rozhodnutí na závěru o neunesení důkazního břemene, o to naléhavější. Dovolatelce je pak třeba přisvědčit, že je-li rozhodnutí soudu prvního stupně nepřezkoumatelné, musí je odvolací soud zrušit [srov. § 219a odst. 1 písm. b) o. s. ř.], jinak též zatíží řízení vadou, která může mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (srov. např.

rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. srpna 2000, sp. zn. 20 Cdo 1045/1999, uveřejněný v časopise Soudní judikatura č. 1, ročník 2001, pod číslem 14, rozsudek Nejvyššího soudu uveřejněný pod číslem 40/2002 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. března 2010, sp. zn. 23 Cdo 201/2010, in www.nsoud.cz).

Naproti tomu není opodstatněná námitka vytýkající odvolacímu soudu, že vlastní úvahou (byť chybnou, jak výše dovozeno) doplnil neúplné právní posouzení soudu prvního stupně v otázce porušení prevenční povinnosti, namísto co by jeho rozsudek zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Dovolatelka, argumentujíc tzv. zásadou dvojinstančnosti, zřejmě přehlédla, že s účinností novely občanského soudního řádu provedené zákonem č. 59/2005 Sb. se postavení odvolacího soudu coby soudu přezkumného zásadně změnilo a že závěry rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 5. prosince 2002, sp. zn. 29 Odo 667/2002, na něž poukazuje, reflektují předchozí procesní režim, jenž se v poměrech souzené věci neuplatní (srov. přechodná ustanovení v čl. II zákona č. 59/2005 Sb.). Důvody, pro které odvolací soud může (a současně je povinen) rozhodnutí soudu prvního stupně zrušit, jsou nyní – na rozdíl od právní úpravy účinné do 31. března 2005 – v zákoně (v § 219a o. s. ř.) uvedeny taxativně, což znamená, že z jiných než uvedených důvodů odvolací soud nesmí rozhodnutí soudu prvního stupně zrušit (srov. shodně Drápal, L., Bureš, J. a kol. Občanský soudní řád II. Komentář. 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2009, s. 1765). Nesprávné právní posouzení, jímž je též právní posouzení neúplné, pod žádný z těchto důvodů podřadit nelze. Shledá-li tedy odvolací soud právní posouzení soudu prvního stupně neúplným, popřípadě z jiného důvodu nesprávným, je nejen oprávněn, nýbrž i povinen věc sám právně (v potřebném rozsahu) posoudit.

Přisvědčit nelze ani námitce, že Ing. V. V. a Ing. J. K., CSc., byli v řízení před soudem prvního stupně slyšeni jako znalci, ačkoliv nebyli jako znalci ustanoveni. Z protokolu o jednáních konaných 3. června 2004 a 25. listopadu 2004 je totiž zřejmé, že oba jmenovaní byli vyslechnuti jako svědci. Vážným procesním pochybením, jež mohlo mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, však je, že byli jako svědci vyslýcháni nejen k tomu, jaké skutečnosti vnímali svými smysly (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. července 2007, sp. zn. 21 Cdo 1908/2006, in www.nsoud.cz), nýbrž též (a to především) k tomu, jaké závěry z těchto skutečností z hlediska příslušné své znalecké odbornosti dovozují, tedy k otázkám, jejichž zodpovězení předpokládá posouzení na základě odborných znalostí. K zodpovězení takových otázek je vzhledem k ustanovení § 127 odst. 1 větě první o. s. ř. povolán toliko znalec, a to znalec ve věci ustanovený. K takovéto procesní vadě, jež mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, dovolací soud v řízení, v němž je dovolání přípustné, přihlíží z úřední povinnosti, i když nebyla v dovolání uplatněna (§ 242 odst. 3 věta druhá o. s. ř.). Již z tohoto důvodu pak neobstojí ani dovoláním zpochybněný závěr odvolacího soudu v otázce vyšší autentizace osob oprávněných k úkonům na telefonním zařízení žalované, založený toliko na „svědecké“ výpovědi Ing. J. K., CSc.

Námitkami, jejímž prostřednictvím dovolatelka zpochybňuje závěr odvolacího soudu o tom, že neunesla důkazní břemeno stran skutečností, z nichž dovozuje uplatněný nárok, přičemž vytýká odvolacímu soudu, že pominul rozhodné skutečnosti, které byly provedenými důkazy prokázány nebo vyšly v řízení najevo (že se s těmito skutečnostmi nevypořádal), oproti svému očekávání nenapadá správnost právního posouzení věci odvolacím soudem či správnost jeho procesního postupu, nýbrž zpochybňuje tímto soudem zjištěný skutkový stav věci. Smyslem důkazního břemene (srov. § 120 odst. 3 větu druhou o. s. ř.), jímž se rozumí procesní odpovědnost účastníka řízení za to, že v řízení nebyla prokázána jeho tvrzení, je umožnit soudu rozhodnout o věci samé i v takových případech, kdy určitá právně významná skutečnost nebyla prokázána, tj. kdy výsledky hodnocení důkazů neumožňují soudu přijmout závěr ani o pravdivosti tvrzení o této skutečnosti, ani o tom, že toto tvrzení je nepravdivé (srov. k tomu blíže např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. února 2002, sp. zn. 21 Cdo 762/2001, uveřejněný pod číslem 86 v časopise Soudní judikatura č. 5, ročník 2002). Závěr o neunesení důkazního břemene je tedy závěrem skutkovým, nikoliv právním. Dovolací důvod

stanovený v § 241a odst. 3 o. s. ř. (tj. že rozhodnutí odvolacího soudu vychází ze skutkového zjištění, které nemá podle obsahu spisu v podstatné části oporu v provedeném dokazování), pod který je možno výhrady dovolatelky proti zjištěnému skutkovému stavu věci z hlediska jejich obsahu (srov. § 41 odst. 2 o. s. ř.) podřadit, však lze uplatnit pouze tehdy, je-li dovolání přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) a b) o. s. ř., popřípadě podle obdobného užití těchto ustanovení (§ 238 a 238a o. s. ř.). V tomto dovolacím řízení jej tedy uplatnit nelze.

Protože napadené rozhodnutí odvolacího soudu není správné, Nejvyšší soud je, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), podle ustanovení § 243b odst. 2, části věty za středníkem, o. s. ř. zrušil, včetně závislých výroků o nákladech řízení [§ 242 odst. 2 písm. b) o. s. ř.]. Protože důvody, pro které bylo zrušeno rozhodnutí odvolacího soudu, platí i na rozhodnutí soudu prvního stupně, Nejvyšší soud podle ustanovení § 243b odst. 3 věty druhé o. s. ř. zrušil i toto rozhodnutí a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

(zdroj: www.nsoud.cz)

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- Nesprávné poučení
- Nájem bytu
- Nároky pozůstalých (exkluzivně pro předplatitele)
- Odpovědnost státu za újmu (exkluzivně pro předplatitele)
- Promlčení (exkluzivně pro předplatitele)
- Valná hromada (exkluzivně pro předplatitele)
- Doručování
- Zastoupení
- Zánik závazku
- Zadržovací právo
- Insolvenční řízení (exkluzivně pro předplatitele)